

Fernando Díaz Álvaro
Colegio Lasalle Maó (Menorca)
CATALÁN

En Marc i jo sempre havíem estat amics, molt aventurers, cada dia planejàvem una nova activitat: construir una cabanya, enfilar-nos a un arbre, creuar nedant un riu... Fins que, un dia, vàrem decidir cavar un túnel; l'idea ens va agradar molt tant que no parlàvem d'una altre cosa, pensant en com seria i a on el fariem. Després de l'escola sempre trobàvem una estona per seguir imaginant-ho i després de setmanes de planificació, vam començar a excavar. Poc a poc, el forat es va fer més profund. Mesos van passar i nosaltres continuàvem però, de cop, mentre derrocàvem una paret de terra i pedra, la terra de sota es va enfonsar i jo vaig caure al buit. No sé quant de temps havia caigut però, en tocar fons, no vaig sentir la caiguda ja que estava a sobre una substància esponjosa feta de terra humida. No podia veure res i llavors va ser quan la desesperació em va agafar, vaig pensar en els meus pares, tan espantats que haurien d'estar i en Marc segur que es culpava a ell mateix de tot... Vaig decidir que lamentar-me no servia per res i que havia d'actuar. Em vaig aixecar i , una mica desorientat per la falta de llum, vaig continuar pel túnel. Una estona després, vaig veure una llum blanca encegadora, em vaig apropar pensant que era la sortida. En aquell moment, vaig arribar a una caverna subterrània, massa alta per veure el sostre, massa llarga per veure el final. I enmig d'aquesta meravella natural hi havia una enorme ciutat redona amb cases blanques com perles, amb finestres de diversos colors que em va recordar als vitralls de les esglésies. Aquesta ciutat envoltada per un immens llac resplendia una llum que il·luminava tota la cova. Em vaig apropar amb cautela per millorar la meva visió però, de sobte, vaig rebre un fort cop darrera el meu cap que hem va deixar inconscient. Un temps després em vaig despertar fermat a una cadira a una habitació circular com les cases, tot i que a n'aquest cas l'habitació estava a les fosques i no hi havia finestres. Només hi havia un fil de llum que sortia sota la porta a la meva esquerra. D'aquesta mateixa porta va entrar un home pàl·lid com el marbre amb una expressió facial molt severa. Portava un uniforme molt similar als soldats anglesos amb una jaqueta negra i un barret alt de pèl marró que ressaltava amb la seva cara. El que més em va sorprendre va ser que parlava en català impecable. Em va demanar qui era i per què no havia complert la llei. Jo, una mica espantat, li vaig explicar tot i ell sense dir cap paraula més va marxar. Uns minuts més tard va tornar aparèixer seguit d'un altre home que portava unes peces de vestir d'un color blau fosc. Em van obligar a que me les posés i em van presentar a un noi. Aquest era quasi

idèntic al Marc, si no fos per que era pàl·lid i tenia els cabells rossos. Es deia Karls i era un dels encarregats del seu barri. Em va dur primer de tot al centre de la ciutat, on hi havia una plaça enorme i en enmig d'aquesta plaça, un palau majestuós deu vegades més gran que cap altre edifici. Segons em va explicar, allà vivia el seu cap diví i que ningú podria entrar; la darrera vegada que van veure'l (fa milers d'anys) ell va deixar cinc regles d'or i que tothom que no les seguís seria castigat severament. En dir això, em vaig donar compte de que la porta del palau hi havia una placa de marbre amb les cinc lleis:

1. No portar vestimenta diferent a la del teu barri.
2. No entrar al palau del cap diví.
3. No revelar-se.
4. No fugir mai de la caverna.
5. No fer preguntes.

Així vaig anar coneixent aquesta societat amb molts avanços socials i tecnològics. Les persones no havien de treballar perquè tot ho proporcionava el llac, només es dedicaven a jugar a unes "consoles". Els homes uniformats s'encarregaven del compliment de la llei i no era recomanable empipar-los. Jo, com que cada dia que passava allà enyorava casa meva, vaig demanar si podien fer una excepció i deixar-me anar; la resposta sempre era la mateixa. Em demanava que com és que una societat tan aparentment superior podia tenir unes normes tan estrictes i aquesta por a rompre-les. Vaig decidir parlar amb el cap diví i que no seria fàcil perquè el protegien amb les seves vides. Llavors vaig decidir traçar un pla, com quan estava amb en Marc, per entrar a l'edifici. Fins que una nit vaig anar silenciosament al palau evitant tots el guardes, vaig entrar per una finestra. L'interior (sempre il·luminat) estava ple de tapissos, quadres, escultures aterridores e imponents. Vaig entrar en moltes habitacions però totes semblaven iguals. Fins que vaig entrar a la darrera, molt llarga i decorada ricament, i al fons, un tron d'or girat que em donava l'esquena. Em vaig apropar poc a poc i quan vaig ser al darrere, nerviós i sense saber com dirigir-me a ell, em vaig decidir i vaig donar la volta. Darrere hi havia...ningú!